

Kocianova houslová soutěž

67. ročník

Laureátka Zoya Marianna Syguda

Jsem hrdá, že jsem to zvládla

I'm proud that I made it

Titul laureátky 67. ročníku Kocianovy houslové soutěže převzala Zoya Marianna Syguda z Polska. "Jsem velice překvapená a zároveň šťastná, že jsem to takhle zvládla." Povinná skladba od skladatele Josefa Suka ji svojí rychlosí velmi seděla. Správně mezi kompozicemi volila také v druhém kole. "Výběr skladeb často může rozhodnout. Zoya na vybraném díle mohla hodně ukázat, nebo naopak zkazit, kdyby se to nepovedlo." zhodnotil porotce Petr Maceček.

Zoya Marianna Syguda from Poland took the title of the winner of the 67th Kocian Violin Competition. "*I am very surprised and happy that I made it this far.*" The obligatory piece by composer Josef Suk suited her well with its speed. She also chose correctly among the compositions in the second round. "*The choice of compositions can often make the difference. Zoya could have shown a lot on the chosen piece or, on the contrary, spoiled it if it didn't work out.*" Petr Maceček, the jury member, evaluated.

Rozhovor / Interview
Vojtěch Havelka

Swing rozhýbal divadlo
Swing rocked the theatre

Rozhovor na str. 6
Interview on pg. 6

Buďte s námi
Keep in touch

fb/kocianovousti
ig/kocian competition
www.kocianovousti.cz

Výsledky 2. kategorie

Results of the 2nd category

1. cena 2. kategorie / 1st place in 2nd category

Bernadeta Januškaitė

2. cena / 2nd prize

Anna Olecká, ČR – ZUŠ Brno, Smetanova

3. cena / 3rd prize

Eliana Esther Rovner, Německo

Čestné uznání 1. stupně

Certificate of Merit 1st grade

Vojtěch Fišera, ČR – ZUŠ J. B. Foersterova, Jičín

Ema Steuerová, ČR – ZUŠ I. Židka, Kravaře

Leo Qianwei Lin, Norsko

Lara Tamcan, ČR – Gymnázium a Hudební

škola hlavního města Prahy

Irene Shanyan Lu, Norsko

Čestné uznání 2. stupně

Certificate of Merit 2nd grade

Aleksa Rakočević, Srbsko

Čestné uznání 3. stupně

Certificate of Merit 3rd grade

Mia Pravňanská, ČR – ZuŠ P. J. Vejvanovského,

Hlučín

Jaroslav Bulíř, Rakousko

Shizuka Ishikawa hodnotí 2. kategorii

Shizuka Ishikawa assesses the 2nd category

Všichni soutěžící předvedli kvalitní výkony, rozdíly v bodování byly minimální.

Vzhledem k jejich mladému věku je zřejmé, že se stále vyvíjejí a mají před sebou další hudební růst. Ocenění hudebníci předvedli opravdu výrazná a vyzrálá vystoupení. Každý z nich měl jiný přístup k výběru repertoáru. Někteří zvolili více kratších skladeb, jiní jednu delší. U kratších skladeb měli soutěžící větší možnost se ukázat.

All the competitors delivered high-quality performances, with minimal scoring differences. Given their age, they are still developing and have great potential. The awarded musicians showed mature and distinctive performances. Some chose shorter pieces, while others played longer ones. With the shorter pieces, the competitors had greater opportunity to showcase themselves.

Doc. Mgr. Petr Maceček, Ph.D. hodnotí 4. kategorie

Doc. Mgr. Petr Maceček, Ph.D. assesses the 4th category

Tato kategorie měla naprosto mimořádnou úroveň. Laureát by nemusel být jenom jeden, ale klidně tři nebo čtyři. Když je kategorie takto vyrovnaná, pak už rozhoduje každá malíčkost. Třeba i výběr skladeb. Zoja si zvolila opus 47 od Sibeliusa, na kterém mohla hodně ukázat, nebo také ztratit, kdyby se jí to nepovedlo.

This category reached an absolutely exceptional standard. There didn't have to be just one laureate, there could easily have been three or even four of them. When a category is this closely matched, every tiny detail can make the difference. Even the choice of a piece. Zoja has chosen Sibelius's op. 47, a piece that gave her plenty of room to shine, but where she could just as easily have lost it all if things hadn't gone well.

Výsledky 4. kategorie

Results of the 4th category

1. cena 2. kategorie / 1st place in 2nd category

Zoya Marianna Syguda

2. cena / 2nd prize

Natalia Dragan, Polsko

Anna Pawlicová, ČR – Pražská konzervatoř

Manfred Hubert, Německo

3. cena / 3rd prize

Aleksandra Djokić, Srbsko

Rastko Savović, Srbsko

Čestné uznání 1. stupně

Certificate of Merit 1st grade

Alexandra Eydmann, Německo

Sofia Zulfikar, Ukrajina / Německo

Čestné uznání 2. stupně

Certificate of Merit 2nd grade

Marcel Anthony Alman, Slovensko

Hudba spojuje celou srbskou rodinu

Music connects the entire Serbian family

Na letošní ročník soutěže přijela početná srbská rodina Rakočević, která housle miluje natolik, že se staly součástí jejich každodenního života. Tři ze sourozenců se houslím věnují na vysoké úrovni, a letos dva z nich předvedli své výkony. Rodina přijela autem až z Bělehradu v plné sestavě, včetně rodičů i prarodičů.

Silné rodinné pouto je patrné: „Často cvičíme spolu. Někdy hrajeme skladby pro tři housle, jindy si navzájem radíme při sólovém repertoáru. Jsem na ně pyšná a jsem tu, abych je podpořila jakkoliv budu moci.“ vysvětluje nejstarší dcera Nina, která soutěžila už vloni a tehdy zvítězila

ve 3. kategorii. Letos se sama soutěže neúčastní, ale přijela své mladší sourozence plně podpořit.

Zajímavostí je, že děti si cestu k houslím našly sami. Houslistou je jejich otec, ale jak říkají, rozhodnutí bylo jejich. „*Neviděly jsme housle jako nástroj, ale jako hráčku. Chtěly jsme si s nimi hrát – a to se nikdy nezměnilo. I když už jde o profesionální úroveň, nikdy jsme neztratily radost z hrání.*“ Ať už se z Česka vrátí s jakýmkoli výsledky, oslavovat budou hlavně společný zážitek.

This year's competition welcomed the large Serbian Rakočević family, whose love for the violin runs so deep that the instrument has become a part of their daily lives. Three of the siblings play the violin at a high level, and this year, two of them have performed in the competition. The whole family, including parents and grandparents, drove all the way from Belgrade to be here.

Their strong family bond is evident: “We often practice together. Sometimes it’s music for three violins, and sometimes we help each other in solo repertoire. I’m proud of them and I’m here to support them in every way I can,” says the eldest

daughter, Nina, who competed last year and won the 3rd category. This year, she's not competing herself but came to fully support her younger siblings.

Interestingly, the children found their way to the violin on their own. Their father is a violinist, but as they say, the decision was theirs. “*At first it looked like a toy, but through the years it became more of a profession, which never lost its beauty.*” Whatever results they return to Serbia with, the family plans to celebrate the shared experience above all.

Co jste možná nevěděli o Jaroslavu Kocianovi

- První housle dostal ve čtyřech letech a již v osmi komponoval drobné skladby. Veřejně poprvé vystoupil v roce 1887 na slavnosti Cecilské hudební jednoty v Ústí nad Orlicí, kde zahrál 24 národních písni z paměti.
 - Jaroslav Kocian se objevil také ve filmu. V roce 1930 ztvárnil hlavní roli ve filmu *Když struny lkají*, kde hrál tuláka Marka, bývalého houslového virtuosa. Tento film byl prvním českým zvukovým filmem.
 - V odpoledních přestávkách mezi cvičením často Kocian vycházel do ústeckých lesů. Houbaření patřilo mezi jeho vášně. Za pěkného počasí plánoval vyjížďky na kole, většinou více než padesátkilometrové.
- ## What you might not know about Jaroslav Kocian
- He was given his first violin at the age of four and was already composing short pieces by the age of eight. He made his public debut in 1887 at the St. Cecilia Music Society celebration in Ústí nad Orlicí, where he performed 24 folk songs from memory.
 - Jaroslav Kocian also appeared in a film. In 1930, he played the lead role in *When Strings Weep*, portraying Marek, a wandering former violin virtuoso. This film was the first Czech sound film.
 - During afternoon breaks between practice sessions, Kocian would often head into the forests around Ústí. Mushrooming was one of his great passions. When the weather was nice, he liked to plan cycling trips, usually over fifty kilometres long.

Rozhovor / Interview

Tomáš Pilař

Houslařina jako osud a poslání

Violin-making as a fate and mission

Tradice, pokora k řemeslu, cit pro detail a hluboký respekt ke zvuku.

To vše se snoubí v práci mistra houslaře Tomáše Pilaře, jehož dílna nese již více než sto let jméno, které znají muzikanti napříč generacemi i kontinenty.

Tradition, craft humility, sense of detail and deep respect for sound.

It all comes together in Master violinmaker Tomáš Pilař's work. His workshop bears a renowned name has lasted for over a hundred years. This name is well known amongst musicians of any age and any continent.

Vaše rodina se houslařství věnuje už po generace. Kdy jste se rozhodli, že v této tradici budete pokračovat?

Já se příliš nerohodoval. Rozhodl osud. Můj starší bratr měl samozřejmě pokračovat v rodinné tradici, ale jeho zájem byl natolik mimo obor, že se nakonec věnoval elektrofonice a houslařina zbyla na mě. Naštěstí jsem neměl jiné vyhraněné zájmy, osud se ujal vlády a jsem tomu velice rád.

Vzpomenete si na své první vyrobené housle?

Na houslařských školách se učí téměř výhradně stavba nových nástrojů, a s tím se začíná hněd od počátku. Tatínek mě nechal dělat první roky jednoduché opravy a náročnost postupně zvyšoval. Moje práce v učení vlastně byla od počátku smysluplná. Ve 3. roce jsem již provedl náročnou restaurátorskou práci na starém violoncelle. Teprve v posledním roce učení jsem začal stavět nové housle, které díky kvalitní tříleté přípravě měly slušnou úroveň.

Co považujete za největší odměnu ve své práci a co vás na ní baví?

Moje práce zcela vyhovuje mé mentalitě – naturelu. Je to tvůrčí práce v klidu mého ateliéru, který je narušen jen návštěvami zajímavých lidí, úžasných muzikantů. Pokud se pravidelně vrací a dávají mi najevo svou přízeň a spokojenosť s mojí prací, je to hlavní satisfakce mého úsilí. To je nad všechny peníze.

Na podzim minulého roku jste oslavili 100 let od vzniku vašeho ateliéru. Jak byste si přál, aby vypadalo další století tohoto řemesla?

Přes všechny skepse z 60. let minulého století, kdy se začaly prosazovat elektrické a elektrofonické varianty hudebních nástrojů, které měly vytlačit ty původní akustické, je dnes situace stabilizovaná a klasický instrumentář je nenahraditelný. Náš obor je tradiční, po staletí konzervativní a je jasné, že to tak zůstane i další století, pokud svět zůstane světem, jak ho známe. Můžeme se

snažit o dokonalost v provedení houslí a především o co nejlepší akustiku, výsledný zvuk nástroje. To je hlavní úkol, ale zásadní změny v konstrukci nejsou možné. Pak už by to nebyly housle.

Vyrobil jste více než 300 hudebních nástrojů, jak se váš přístup k jejich výrobě změnil v průběhu času? Řídíte se třeba nějakými trendy?

Díky konzervatismu oboru se vyhýbáme nějakým módním trendům a každý houslař jen dává svým nástrojům svůj nezaměnitelný rukopis. Snažíme se vycházet vstříc zákazníkům v povrchové úpravě tj. guntu a laku. Kvalita laku musí zůstat, ale lze měnit barevné odstíny laku i barevnost zvuku. Téměř může být tmavší či světlejší, ale to jsou jen niance. Důležitá je nosnost tónu a lehkost ozevu. Bohužel ten je do značné míry ovlivněn materiálem. Proto je výběr materiálu tak důležitý. Použití lakov mimo tradiční barevné spektrum – žlutá, hnědá, červená, jsou jen výstřelky sloužící ke zviditelnění hráče a přiblížení klasické hudby širšímu publiku. S tím ale žádný problém nemám, jsou a zůstanou to jen excesy a nelze to nazvat módním trendem.

Jak dlouho obvykle trvá vyrobit jedny housle a jak spolupracujete s hudebníky, abyste vytvořil nástroj, který vyhovuje jejich potřebám?

Na jeden mistrovský nástroj je třeba cca 250 hodin práce. Každý nástroj je stavěný od počátku pro konkrétního zákazníka, který může vznést určité požadavky, které jsou pro mne přijatelné a přípustné. Je to například použití modelu, již zmíněný odstín laku, nebo třeba užší krk s hmatníkem, ale vždy jen do hranice, která je pro mne nepřekročitelná. Vybrat si může struny ale i použitou sadu kolíků se struníkem. Jsou ebenové, palisandrové či zimostrázové. Možná zde se dá mluvit o trendech.

Jak dlouho se vaše dílna podílí na Kocianově houslové soutěži a v čem spočívá vaše spolupráce?

KHS podporujeme již celá desetiletí a moje přítomnost je tradiční.

Vždy se velice těším. Je to moje srdcovka. Ty děcka jsou úžasná a člověk tu nabere spoustu energie. Před lety jsem věnoval laureátovi soutěže svůj nový mistrovský nástroj – dračí housle. Získala je malá Číňanka z Kanady. Vzhledem k tomu **znaku draka** na houslích to pro ni bylo velmi symbolické. Tento model podpory je však pro mne neopakovatelný, protože to jsou až dva měsíce mé práce. Proto jsme letos připravili pro nejlepší české účastníky možnost

zapůjčení mistrovského nástroje z naší dílny. Do budoucna se chystám postavit pro tento účel speciální mistrovský nástroj, který bude nějakým způsobem odkazovat na Mistra Kociana. Ten by měl být vždy nabídnut k užívání některému českému účastníku na dobu jednoho roku.

Byly na letošní Kociance slyšet vaše housle?

Hned mě napadá v podstatě raritní záležitost. Pro svého vnuka Adama jsem před lety postavil skutečný mistrovský nástroj půlové velikosti. V kategorii mistrovských houslí bez manufakturního přispění se staví malé housle jen vzácně. Je to měsíc až dva práce na krátkou dobu užívání. Talentované a citlivé dítě však takový nástroj ocení. Na tyto půlové mistrovské housle hrál Vítek Langášek, tuším ve 2. kategorii, kterému jsem je s důvěrou zapůjčil.

[English version](#)

Na závěrečném koncertu vítězů zazní melodie z filmu Forrest Gump, Bach a Čajkovskij. Během volných chvil skladby nacvičovala třicítka soutěžících pod taktovkou dirigentky Miluše Barvíkové. „Vždy se snažím vybrat nějaké populárnější skladby. Vloni byl třeba Indiana Jones. Všechny děti jsou sólisté, takže někdy je těžké je dát dohromady. Hrají silně a rychle, ale jsou to skvělí muzikanti.“ Hrát společně v jednom tělese je pro děti zážitek, který je navíc spojuje. Do orchestru se zapojila soutěžící z 2. kategorie Anna Olecká z Olomouce: „Společná hra mě baví, navíc budeme doprovázet laureáta i předsedu poroty.“ Pro mnohé je to první zkoušenosť s účinkováním v orchestru. „Nedělám z toho vědu, nejsem na děti příliš přísná, není to soutěž. Chci, aby se alespoň naučily na mě dívat. Mám v orchestru také svoje děti, které moje gesta znají a případně skupinu podrží.“ zakončila Miluše Barvíková.

A Forrest Gump theme, bach and Čajkovskij will be performed at the final concert of winners. About thirty contestants have been rehearsing the piece in their free time under the baton of conductor Miluše Barvíková. "I always try to choose something more popular. Last year it was Indiana Jones. All the children are soloists, so it is challenging to bring them together. They play strongly and quickly, but they're fantastic musicians." Playing together in one ensemble is a memorable experience for the children and something that brings them closer. One of the orchestra members is Anna Olecká from Olomouc, competing in the 2nd category: "I enjoy playing as part of an orchestra, plus, we'll be accompanying the laureate and the jury chair." For many, it's their first time performing like this. "I don't make a big deal out of it, and I'm not too strict with the children, it's not a competition. I just want them to learn to watch me. I also have my own children in the orchestra, and they're already familiar with my gestures, so they can help support the group," Miluše Barvíková concluded.

Orchestr zahraje melodii z Forresta Gumpa

The orchestra will play a melody from Forrest Gump

Rozhovor / Interview

Vojtěch Havelka

Chci, aby si publikum odneslo z koncertu radost. Radosti je vždy nedostatek.

I want the audience to leave the concert with a sense of joy.
There is always a lack of joy.

Swingová hudba má tu moc přenášet posluchače v čase – do doby elegance, noblesy a tanečního rytmu. Orchestr Melody Makers je v českém hudebním světě už léta pojmem, a to i díky výrazné osobnosti Ondřeje Havelky, který stál u jeho zrodu. Dnes v jeho odkazu pokračuje spolu se synem Vojtěchem.

Swing music has the power to transport listeners in time – to an era of elegance, nobility, and dance rhythm. The Melody Makers orchestra has been a prominent name in the Czech music world for years, thanks to the strong personality of Ondřej Havelka, who was behind its creation. Today, his son Vojtěch continues his legacy.

Váš otec byl neodmyslitelnou tváří

Melody Makers. Jaké to je převzít štafetu po něm?

Já jí teprve postupně přebírám, protože otec ještě úplně neskončil. Ted' má prázdniny, už mu bylo sedmdesát, takže si také potřebuje trochu odpočinout. Nedávno jsme dělali představení v divadle ABC v Praze, jmenovalo se Neboj baby, to je jazz! Bylo to hodně náročné období, dva měsíce jsme zároveň jezdili s kapelou a hráli. Proto teď tatínek odpočívá a já to pomalu začínám přebírat.

Takže se potkáváte s otcem také na pódiu?

No, jasně. Vlastně tam jsme spolu pořád. Když táta jede na koncert, tak je hlavní a já mupomáhám. A už to začínám pomaličku přebírat.

Šel jste automaticky ve stopách svého otce, nebo jste si hledal cestu ke swingové hudbě?

Nebylo to úplně automatické, ale už od malíčka jsem miloval Beatles a rock'n'roll. Tuhle muziku vychází z blues a z tavícího kotle Ameriky. Jsou to sprízněné žánry, mají společné kořeny. Až na konzervatoř jsem tuto hudbu začal vnímat daleko více. Postupně se mi začala líbit více a začínal jsem zjišťovat, jak je nádherně propracovaná.

Jak vybíráte skladby, které hrajete?

Dáváte přednost klasickému repertoáru, nebo se nebojíte experimentovat s novými aranžemi?

Co vlastně znamená klasický repertoár, že? Dělá se to různě. U českých písniček existují takzvané tiskáče – tehdy se normálně tiskly aranže, většinou jednoduší verze, a z těch se pak často hraje. To platí hlavně pro české skladby. No ale u těch amerických fláků, tam většinou žádné notové záznamy nejsou. Takže se to dělá úplně jinak, prostě se to poslouchá. Kluci, kteří umějí dobře aranžovat a mají na to čuch, to prostě stáhnou sluchem. A s léty praxe už mají zkušenosť, takže dokážou odhadnout, co se děje v různých sekčích skladby. Takhle to funguje. Snažíme se dělat jak známé věci, jako třeba „In the Mood“ nebo „Tain't What You Do“, ale i krásné skladby, které nejsou tolik profláklé.

A co je vám bližší, česká nebo americká tvorba?

To asi nedokážu říct, která mi je bližší, každá má něco do sebe. Je to slyšet i na těch písničkách, že způsob myšlení

a celkový feel jsou trochu jiné. Američané to přeče jenom měli více v krvi, zatímco u nás se to spíš postupně učilo. Až po válce to tady opravdu rozkvetlo. Každá ta hudba má svoji poetiku.

Co chcete, aby si publikum z vašeho koncertu odneslo?

Radost. Radosti je vždycky nedostatek.

Your father was an inseparable face of the Melody Makers. What is it like to take over the baton from him?

I am gradually taking over, because my father hasn't completely finished yet. He is on vacation now, he just turned seventy, so he also needs to rest a bit. Recently, we did a performance at the ABC Theatre in Prague called 'Don't Be Afraid, Baby, It's Jazz!' It was a very demanding period, we toured with the band and played for two months. That's why my father is resting now, and I'm slowly starting to take over.

So, do you also meet your father on stage?

Of course. Actually, we're together there all the time. When my father goes to a concert, he's the main one, and I help him. And I'm slowly starting to take over.

Did you automatically follow in your father's footsteps, or did you find your own way to swing music?

It wasn't exactly automatic, but since I was little, I've loved The Beatles and rock 'n' roll. This music comes from blues and the melting pot of America. They are related genres with common roots. It wasn't until I was at the conservatory that I began to appreciate this music more. Gradually, I started to like it more and I began to realize how beautifully crafted it is.

How do you choose the pieces you play? Do you prefer the classic repertoire, or are you not afraid to experiment with new arrangements?

What does 'classic repertoire' even mean, right? There are different ways to do it. With Czech songs, we have so-called 'printers' – back then, arrangements were actually

printed, usually simpler versions, and those are often used when we play. That mainly applies to Czech pieces. But with those big American hits, there usually aren't any sheet music versions. So it works completely differently, you just listen to it. The guys who are good at arranging and have a feel for it simply transcribe it by ear. And with years of experience, they can already tell what's happening in the different sections of the song. That's how it works. We try to play well-known pieces like In the Mood or Tain't What You Do, but also beautiful songs that aren't so overplayed.

And what feels closer to you: Czech or American music?

I don't think I can say which one feels closer to me, each has something special. You can hear it in the songs, too: the way of thinking and the overall feel are different. The Americans had it more in their blood, while here, we gradually had to learn it. It really started to blossom here after the war. Each type of music has its own poetry.

What do you want the audience to take away from your concert?

Joy. There's always a lack of joy.

A je to za námi...

And it's over...

Letošní soutěž nám dala zabrat díky vysokému počtu účastníků, ale když vyslechnete soutěžní výkony, rychle pochopíte, jak výjimečně děti do Ústí nad Orlicí jezdí. Není problém tedy napnout sily a přiložit ruku k dílu. Z celého srdce děkuji všem kolegům za spolupráci.

Mám z průběhu soutěže dobrý pocit. Zazněly fantastické výkony, porota byla v hodnocení jednohodnotná a laskavá, nenastal žádný zásadní organizační zádrhel. Z reakcí návštěvníků vím, že se účastníci cítili na soutěži příjemně a pobyt v Ústí si

užili. Samozřejmě že kromě úsměvů jsem zaznamenala i slzičky, ale to k soutěži i k životu patří. Doufám, že s odstupem času převáží dobré dojmy a přála bych si, aby všichni na Kocianku rádi vzpomínali a hrdě se k účasti na ní hlásili.

Lenka Lipenská

This year's competition was tough due to many participants, but the performances show how exceptional the children coming to Ústí nad Orlicí are. It is no problem to join forces and lend a hand. From all my heart I thank all my colleagues for their cooperation.

I had a good feeling about how the competition was going. We heard fantastic performances, the jury's evaluation was consistent and kind, and there was no organisation issue. From the visitors' reactions I know that the participants felt comfortable at the competition and enjoyed their stay in Ústí. Of course, besides smiles, I also noticed tears, but that's part of both the competition and life itself. I hope that with time, the positive impressions will prevail, and I wish for everyone to look back on the Kocian competition with fond memories and proudly acknowledge their participation.

Lenka Lipenská

Program 10. května

Program May 10th

10.00

Přijetí vítězů a zahraničních účastníků starostou města, Hernychova vila

Meeting of the Mayor with the winners and foreign contestants, Hernych Villa

14.30

Koncert vítězů a laureáta, Roškotovo divadlo

Concert of the Winners, Roškot Theatre

**Šťastnou
cestu domů!**
Have a safe
journey home!

Členka správní rady Nadačního fondu Mistra Jaroslava Kociana Jana Dytrichová srdečně děkuje za vstřícnost a velkorysost drobným orlickoústeckým sponzorům a těší se na další spolupráci.

Jana Dytrichová, a member of the Board of Trustees of the Master Jaroslav Kocian Endowment Fund, would like to thank the small sponsors from Orlicko Ústí for their kindness and generosity and looks forward to further cooperation.

Redakce
Redaction

Zuzana Pecháčková
Alena Kalousová
Marie Kaucová
Tereza Vondráčková

Sazba
Type

Ondřej Štantejský

Překlad
Translate

Petra Przywarová

Foto
Photos

Tereza Ilgner
Lukáš Prokeš
Karolína Králová

Tisk
Printed by

Grantis Náklad 150 ks
Quantity 150 pcs

Podporují
Support

KLUBCENTRUM
V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

pirell

KINSKY ART MEDIA

MINISTERSTVO KULTURY

RÁDIO PROGRÁZS

Pardubice
Český rozhlas

Hradec Králové
Český rozhlas

RIETER

Pardubický kraj

UO TEP

CHN.cz
Dobré čtení

Čepl

VMK AUTOMATION

Jindřich Schreiber
GASTRO komplex

smetanova
litomyšl
festval v gospodě ležák

našenoty.cz

KURZY
LITOMÝŠL

MEZDNER & HANÁK a.s.
české a slovenské společnosti

ČESKÝ HUDEBNÍ FESTIVAL
Česká lidovka

LDM

Bärenreiter